

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Garbinimas

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas
Iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments

Ką mums su jumis reiškia Dievo garbinimas?

„Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų

ir klausinėjo: „Kur yra gimęs žydų karalius? Mes matėme jo žvaigždę Rytuose ir atvykome pagarbinti Jį.“

Tie žyniai, kaip jie kartais vadinami, elgėsi išmintingai, siekdami surasti ir pagarbinti Mesiją. Garbinimas jiems reiškė parkritimą prieš Jį ir aukso bei brangių, kvapnių prieskonių dovanų įteikimą Jam.

Ką mums su jumis reiškia Dievo garbinimas?

Kai galvojame apie garbinimą, mūsų mintys dažniausiai krypta į būdus, kuriais parodome religinį atsidavimą tiek privačiai, tiek per pamaldas. Kai svarsčiau apie mūsų Dangiškojo Tėvo ir Jo mylimojo Sūnaus, mūsų Gelbėtojo, garbinimą, į galvą atėjo keturios sąvokos: pirma, mūsų garbinimą sudarantys veiksmas; antra, mūsų garbinime atsispindintis požiūris ir jausmai; trečia, mūsų garbinimo išskirtinumas; ketvirta, poreikis sekti šventų būtybių, kurias garbiname, pavyzdžiu.

Pirma, mūsų garbinimą sudarantys veiksmas

Viena iš labiausiai paplitusių ir svarbiausių garbinimo formų – susiburti pašventintoje vietoje ir atlikti atsidavimą rodančius veiksmus. Viešpats sako: „Ir kad galėtum geriau išsaugoti nesusitėpęs pasauliu, eisi į maldos namus ir atnašausi savo sakramentus mano šventą dieną.“ Tai,

upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted asign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems

žinoma, yra pagrindinė mūsų motyvacija statant maldos namus. Tačiau, jei reikia, tiks ir nepašventinta erdvė, jei galime jai suteikti tam tikro laipsnio šventumą.

Svarbiausia yra tai, ką darome, kai susirenkame Viešpaties dieną. Žinoma, mes apsirengiame kuo geriau pagal savo galimybes – ne ekstravagantiškai, o kukliai: taip, kad parodytume nuolankumą ir pagarbą Dievybei. Mūsų elgesys taip pat yra romus ir pagarbus. Mes garbiname kartu meldamiesi; mes garbiname giedodami giesmes (ne vien klausydami, bet ir giedodami); mes garbiname mokydami ir mokydami vieni iš kitų. Jėzus sako: „Atmink, kad šią, Viešpaties dieną, tu atnašausi savo atnašas [tai reiškia, atnašausi savo laiką, talentus ir išteklius, tarnaudamas Dievui ir savo artimui] ir savo sakramentus Aukščiausiam, išpažindamas savo nuodėmes savo broliams ir priešais Viešpatį. “Susirenkame ne tam, kad linksmintume ar būtume linksmunami – pavyzdžiui, grupės, – bet tam, kad prisimintume Jį ir būtume „tobuliau išmokyti“ Jo Evangelijos.

Naujausioje visuotinėje konferencijoje vyresnysis Patrikas Kyronas mums priminė, kad „mes nesirenkame per šabą vien tam, kad apsilankytume sakramento susirinkime ir pasižymėtume savo darbų sąrašą. Drauge susirenkame garbinti. Šie du dalykai labai skiriasi. Apsilankyti reiškia kažkur būti. Tačiau garbinti reiškia tikslingai šlovinti ir garbinti Dievą taip, kad tai pakeistų mus!“

Šabo pašventimas Viešpačiui ir Jo tikslams savaime yra garbinimo veiksmas. Prieš kelerius metus tuometinis vyresnysis Raselas M. Nelsonas pasakė: „Kaupturime švęsti šabo dieną? Kai buvau jaunas, studijuodavau kitų sudarytus sąrašus, nurodančius, ką daryti ir konedaryti per šabą. Vėliau iš Raštų supratau, kad mano elgesys ir nusistatymas per šabą parodo manosantykius su Dangiškuoju Tėvu [žr. Išėjimo 31:13; Ezechielio 20:12, 20]. Kai tai supratau, man jau nebereikėjo sąrašų, nurodančių, ką daryti ir ko nedaryti. Kai turėdavau nuspręsti, ar veikia tinka šabui, paprasčiausiai savęs paklausdavau: „Ką tuo parodysi Dievui?“

Garbinimas Viešpaties dieną yra svarbus tuo, kad ypatingas dėmesys skiriamas didžiajai apmokančiajai Jėzaus Kristaus aukai. Tinkamai ir ypatingai Jo Prisikėlimą švenčiame ne tik per Velykas, bet ir kiekvieną savaitę, kai priimame Jo

of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart,

apmokėjimo, taip pat Jo prisikėlimo, sakramento simbolius. Atgailaujančiam žmogui sakramento priėmimas yra svarbiausia garbinimo šabo diena dalis.

Garbinimas kartu kaip „Kristaus kūnui“ turi unikalią galią ir naudą, nes vieni kitus mokome, vieni kitiems tarnaujame ir vieni kitus palaikome. Įdomu tai, kad vienas neseniai atliktas tyrimas parodė, jog tie, kas savo dvasinį gyvenimą laikovisiškai privačiu, yra mažiau linkę teikti pirmenybę dvasiniam augimui arba teigti, kad jų tikėjimas yra labai svarbus, arba reguliariai skirti laiko Dievui. Mes, kaip šventųjų bendruomenė, stipriname vieni kitus garbindami ir tikėdami Dievą.

Tačiau negalime pamiršti kasdienių garbinimo veiksmų, kuriuos atliekame asmeniškai ir namuose. Gelbėtojas mums primena: „Tačiau tavo įžadai bus atnašaujami teisume visomis dienomis ir visais laikais.“ Viena sesuo išmintingai pasakė: „Neįsivaizduoju geresnio būdo garbinti Dievą, kaip priimti Jo mažutėlius į mūsų gyvenimą, jais rūpintis ir mokyti juos Jo plano jiems.“

Alma ir Amulekas mokė zoraminius, kuriems buvo uždrausta eiti į sinagogas, garbinti Dievą ne tik kartą per savaitę, bet visada ir „kur bebūt[ų]“. Jie kalbėjo apie maldą kaip apie garbinimą:

„Jūs turite išlieti savo sielą savo kambarėlyje ir savo slaptavietėje, ir savo tyruose.

Taip, ir kada jūs nesišaukiate Viešpaties, tebūna jūsų širdys kupinos, nuolat linkusios melstis jam.“

Jie taip pat kalbėjo apie Raštų tyrinėjimą, liudijimą apie Kristų, labdaringus darbus ir tarnystę, Šventosios Dvasios priėmimą ir kasdienį gyvenimą dėkojant. Apsvarstykite žodžius „kasdien dėkodami“. Jie nukreipia į mano antrą sąvoką.

Garbinimui būdingas požiūris ir jausmai

Dėkingumo Dievui jausmas ir jo rodymas Jam iš tikrųjų garbinimui suteikia džiaugsmingo atsinaujinimo jausmą, priešingai nei garbinimo laikymas dar viena pareiga.

Tikras garbinimas reiškia mylėti Dievą ir atiduoti Jam savo valią – brangiausią dovaną, kurią galime pasiūlyti. Paklaustas, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme, Jėzus atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo

and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not

siela ir visu savo protu. “Jis taip pat pavadino jį pirmuoju įsakymu.

Tai pavyzdys, kaip pats Jėzus garbino Tėvą. Jo gyvenimas ir Jo apmokančioji auka buvo pašvęsti Tėvo šlovei. Skaudžiai prisimename širdį draskančią Jėzaus maldą, kenčiant neišsivaizduojamą kančią ir sielvartą: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė“, ir Jo nuolankius žodžius „tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“

Garbinimas tai pastangos sekti šiuo puikiu pavyzdžiu. Eidami šiuo keliu, tobulumo nepasieksime per naktį, bet, jei kiekvieną dieną „kaip auką [Jam] atnašausi[me] sudužusią širdį ir atgailaujančią dvasią“, Jis vėl pakrikštys mus savo Dvasia ir pripildys mus savo malonės.

Trečia, mūsų garbinimo išskirtinumas

Pirmame Doktrinos ir Sandorų skyriuje Viešpats paskelbia pasauliui šį kaltinimą:

„Jie nuklydo nuo mano apeigų ir sulaužė mano nesibaigiančią sandorą;

jie neieško Viešpaties, kad įtvirtintų jo teisumą, bet kiekvienas žmogus vaikšto savo paties keliu ir paskui atvaizdą savo paties dievo, kurio atvaizdas yra pagal pasaulio panašumą.“

Verta prisiminti pavyzdį, kai trys jaunuoliai žydai: Hananija, Mišaelis ir Azarija, buvo išvežti į Babiloną neilgai trukus po to, kai Lehis ir jo šeima paliko Jeruzalę. Babilonietis viršininkas juos pervadino Šadrachu, Mešachu ir Abed Negu. Vėliau, kai šie trys atsisakė garbinti karaliaus Nebukadnecaro pastatytą atvaizdą, jis įsakė juos įmesti į ugnimi plieskiančią krosnį, sakydamas: „Ir koks Dievas išgelbės jus iš mano rankų?“

Prisiminsite jų drąsų atsakymą:

„Jei mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš ugnimi plieskiančios krosnies ir tavo rankos, karaliau, teišgelbsti.

O jei ne, tai tebūna tau žinoma [...], kad mes tavo dievams netarnausime ir auksinės statulos, kurią pastatei, negarbinsime!“

Krosnis buvo tokia karšta, kad nužudė tuos, kurie juos į ją įmetė, bet Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas liko sveiki. Nebukadnecaras tarė: „Palaimintas Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievas, kuris [...] išgelbėjo savo tarnus, pasitikėjusius Juo, atidav[usius] savo kūnus, kad netarnautų ir negarbintų kito dievo, išskyrus savąjį

serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access

Dievą. “Jie pasitikėjo būsią išgelbėti Jehovos, „bet jei ne“, tai yra net jei Dievas savo išmintimi neužkirstų kelio jų mirčiai, jie išliksią Jam ištikimi.

Viskas, kas yra svarbiau už Tėvo ir Sūnaus garbinimą, tampa stabu. Atmetantys Dievą kaip tiesos šaltinį arba atsisakantys bet kokios atsakomybės Jam, iš tikrųjų Jį pakeičiasavimikaip savo dievu. Tas, kam ištikimybė tam tikrai grupei ar kokiam nors reikalui svarbiau Dievo nurodymų, garbina netikrą dievą. Netgi siekiantys garbinti Dievą, bet nesilaikantys Jo įsakymų, eina savo keliu: „Jie artinasi prie manęs savo lūpomis, bet jų širdys toli nuo manęs.“ Mūsų garbinimo objektas yra išskirtinai vienintelis tikrasis Dievas ir Jo siųstasis Jėzus Kristus.

Galiausiai, poreikis sekti Tėvo ir Sūnaus pavyzdžiu

Iš tiesų mūsų gyvenimo būdas, ko gero, yra pati geriausia ir tikriausia garbinimo forma. Parodyti savo atsidavimą reiškia sekti Tėvu ir Sūnumi: išsiugdyti Jų savybes ir bruožus. Jei, kaip sakoma, pamėgdžiojimas yra nuoširdžiausia pataikavimo forma, tai, kalbėdami apie Dievybę, galėtume sakyti, kad sekimas Jų pavyzdžiu yra nuoširdžiausia garbinimo forma. Tai rodo aktyvias, nuolatines mūsų pastangas siekti šventumo. Tačiau panašėjimas į Kristų taip pat yra natūralus mūsų garbinimo rezultatas. Svarbi anksčiau paminėta vyresniojo Kyrono frazė apie garbinimą „taip, kad tai pakeistų mus“. Tikras garbinimas keičia.

Tai sandoros kelio – garbinimo, meilės ir ištikimybės Dievui kelio – grožis. Į šį kelią įžengiame krikštydamiesi, pasižadėdami priimti Kristaus vardą ir laikytis Jo įsakymų. Gauname Šventosios Dvasios, Gelbėtojo malonės, kuri atperka ir apvalo nuo nuodėmės, dovaną. Netgi galėtume sakyti, kad garbiname Jį atgailaudami.

Toliau eina dar labiau mus pašventinančios kunigystės apeigos ir sandoros Viešpaties namuose. Šventyklos ceremonijos ir apeigos sudaro aukštesnę garbinimo formą.

Prezidentas Raselas M. Nelsonas pabrėžė, kad „kiekvienas vyras ir kiekviena moteris, dalyvaujantys kunigystės apeigose ir sudarantys bei vykdančys sandoras su Dievu, turi tiesioginę

to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

prieigą prie Dievo galios“. Tai ne tik galia, mūsų naudojama tarnaujant ir laiminant. Tai taip pat yra dieviškoji galia, kuri veikia mumyse, kad išgrynintų ir apvalytų mus. Kai einame sandoros keliu, mumyse „apsireiškia [pašventinanti] dieviškumo galia“.

Mes, kaip senovės nefitai ir lamanitai, parpulkime žemėn prie Jėzaus kojų ir pagarbinkime jį. Tad mes, kaip įsakė Jėzus, pulkime žemėn ir garbinkime Tėvą Sūnaus vardu. Priimkime Šventąją Dvasią ir atiduokime savo širdis Dievui, neturėkime kitų dievų prieš Jį ir, kaip Jėzaus Kristaus mokiniai, savo gyvenime atkartokime Jo bruožus. Liudiju, kad, tai darydami, mes garbindami patirsime džiaugsmą. Jėzaus Kristaus vardu, amen.